

Koncert med Red Hot Four+1

Efter den sædvanlige gode middag, en velgennemført generalforsamling og en varm velkomst til orkestret fra Finn Amorsen med oplysning om, at det var trettende gang kontrabassisten Torben Nickelsen havde gæstet SeaSide Jazz Club. Han var således den musiker, som havde spillet flest gange i klubben.

Derefter tog det veloplagte publikum imod et lige så veloplagt orkester med orkesterleder Steffen Juul Hansen på klarinet og altsaxofon i spidsen. Han præsenterede den erfarne rytmegruppe bestående af Ib Haagen på banjo, Lars Mejdal på trommer og jubilaren Torben Nickelsen. Foruden de faste orkestermedlemmer var Jan Nielsen inviteret med på piano og harmonika – altså orkestrets +1. Steffen Juul oplyste, at orkestret også havde jubilæum, idet man her i 2024 kunne fejre 25-års jubilæum.

Koncerten bestod af 23 numre spillet med energi og entusiasme med Steffen Juul som eneste blæser. Det var tydeligt, at Steffen Juuls stil er at holde sine improvisationer inden for de enkelte melodiers rammer og fastholde deres særpræg, så de i høj grad flugter originalmelodien. Og det gør han fremragende.

Første nummer var "Linger Awhile", og derefter kom "Four or Five Times", hvor Ib Haagens fortræffelige sangstemme kom til sin ret. Herefter sang Lars Mejdal "It's a Sin to Tell a Lie" med en stemme, der passede fint til ironien og distancen i Fats Wallers 1936-udgave.

Så fulgte revymelodien "There's Yes! Yes! In Your Eyes" (Din mund siger nej, nej, men dine øjne siger ja) og gospelmelodien "Bred dine nådes-vinger", hvor Steffen Juuls klarinet spil blomstrede i fuldt flor understøttet af den swingende rytmegruppe.

"Don't give up the Ship" var endnu et godt eksempel på, at improvisationerne fra klarinet og piano var gode samtidig med, at der aldrig var tvivl om, hvilken melodi der var tale om. Hertil kom rytmegruppens evne til skrue op og ned i lydstyrken undervejs, hvilket også gav en spændende effekt.

Så fulgte Sidney Bechets "Promenade aux Champs Elysées", hvor vi endnu engang kunne nyde Steffen Juuls fyldige og behagelige tone på saxofonen. Stort bifald fra publikum.

Og senere "Just a Gigolo", et langsomt nummer sunget flot af Ib Haagen med spændende fraseringer. Hertil Jan Nielsens altid elegante improvisationer. Yderligere fik vi en fed jubilæumssolo med saft og kraft fra kontrabassen. Et godt eksempel på, at selv en populærmelodi kan blive til et fint jazznummer med de rette musikere. Første afdeling sluttede med "Algiers Strut" med elegante soli fra både saxofon og piano.

Så skulle der holdes pause, hvortil Steffen Juul stillede spørgsmålet: "Mon der nu er nogen tilbage i salen efter pausen?" Men da pausen var slut, var alle i salen klar til mere god musik.

Her hørte vi blandt andet "You're Driving Me Crazy", "Trusting Me" og "Laughing Samba" et swingende caribisk nummer, hvor Jan Nielsen var solist med sin harmonika, hvilket har gjort ganske fortræffeligt. I forbindelse med det dansevenlige nummer "Down in Honky Tonk Town" vovede tre gæster sig ud på dansegulvet. Hyggeligt.

Så fulgte "Glory of Love", som jeg selv husker i en guitarudgave fra 1950'erne med bluessangeren Big Bill Broonzy. Den blev her udmærket sunget af Steffen Juul.

Så fik vi endnu engang Jan Nielsens harmonika at høre i "Maria Isabella", hvor han atter leverede sine swingende improvisationer.

Det langsomme og melodiske nummer "When I Grow Too Old to Dream", der afsluttede koncerten, blev sunget som en duet mellem Lars Mejdal og Ib Haagen. Flot. Flot.

Inden vi fik et ekstranummer, takkede Steffen Juul for interessen fra det lydhøre publikum. Desuden reklamerede han for den legendariske Riverboat Jazzfestival i Silkeborg, som han er bestyrelsesformand for. Den afholdes 26.-30. juni Så fik Finn Amorsen ordet og han takkede orkestret for rigtig god koncert. Som ekstranummer fik vi "Panama" med flot og overbevisende saxofon og lige så overbevisende pianospil samt en fin trommesolo.

Ud fra Steffen Juuls egne ord kan jeg bekræfte, at vi nede i salen ikke blot hørte den gode musik, men at vi også nød den, hvilket tydeligt kunne høres på publikums applaus efter alle de mange gode solopræstationer. Vi fik en jazzoplevelse, der viser den traditionelle jazz' "udødelige" vitalitet, når den bliver fortolket af entusiastiske og dygtige musikere.

Og det blev den denne aften.

Mogens Lerbech